

บทที่ ๖

การบาดเจ็บครั้งสำคัญ

ตั้งแต่เริ่มออกลาดตระเวน ผมชักสังหรณ์ใจว่ามันอาจจะมีเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้น จริง ๆ แล้วมันเป็นวันที่อากาศดีมาก ท้องฟ้าแจ่มใส มีลมพัดอ่อน ๆ สภาพภูมิประเทศที่เป็นการผสมผสานระหว่างทุ่งนากับไร่มันฝรั่งดูสวยงาม บางทีก็มีชาวบ้านกำลังทำนา ทำให้บรรยากาศดูสงบร่มเย็น แต่ถึงจะดูดีอย่างไรมันก็ไม่ได้เป็นเครื่องรับประกันว่าจะไม่มีอะไรเกิดขึ้นในระหว่างการลาดตระเวน การลาดตระเวนสองครั้งที่ผ่านมาถือว่าเป็นช่วงรบนองใหม่ยังไม่มีอะไรเกิดขึ้น เหนือผมเริ่มไหลจากบ่าลงไปตามแผ่นหลัง

ประมาณ ๒๐ นาทีหลังจากที่เดินออกจากฐาน พลนำทางซึ่งจะเดินอยู่หน้าสุดของชุดลาดตระเวนก็หยุดและนั่งคุกเข่าพร้อมกับให้สัญญาณมือให้ทุกคนหยุด ชุดลาดตระเวนของเราจะเดินเป็นแถวตอนเรียงหนึ่งซึ่งเป็นรูปแบบการเดินลาดตระเวนเพื่อลดความเสี่ยงในการเหยียบกับระเบิด ทุกคนหยุด ผมซึ่งเดินอยู่เป็นคนที่สามก็หยุดแต่ก็พยายามชะเง้อมองว่าเกิดอะไรขึ้น ผมไม่เห็นอะไรนอกจากชายสูงอายุสองคนที่กำลังทำงานอยู่ที่ท้ายไร่มันฝรั่งห่างจากพวกเราไปประมาณ ๒๐๐ เมตร พลนำทางยกปืน เอ็ม-๑๖ ขึ้นเตรียมจะยิงไปที่ชายสองคนนั้น ผมสับสนแต่ยังไม่พูดอะไร ความคิดก็ย้อนกลับไปถึงความทรงจำเดิมว่าเคยมีการสังหาร

หมู่ที่เวียดนามอย่างไรเหตุผล ดอนซึ่งทำหน้าที่หัวหน้าชุดลาดตระเวนก็ยืนโง้งโค้งค้ำหัวของพลนำทาง สักพักเขาก็สั่งให้ทั้งหมดลุกขึ้นแล้วเดินต่อไป

เหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นเป็นระยะ ๆ เมื่อเราลาดตระเวนผ่านพื้นที่ชนบท การทำหน้าที่ของดอนในฐานะหัวหน้าชุดลาดตระเวนทำให้ผมสบายใจเพราะเขาได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าสามารถพึ่งพาได้ และลูกน้องเขาก็ไว้วางใจเขา การสื่อสารระหว่างเขากับลูกน้องส่วนมากใช้ภาษามือหรือการแสดงออกทางใบหน้าแทนการใช้คำพูด ผมรู้สึกดีใจที่ได้เขามาเป็นลูกน้องเพราะเขารู้งาน บอกตามตรงว่าผมเองก็ยังใหม่ในเรื่องประสบการณ์ในป่าแบบนี้

เมื่อเวลาประมาณ ๑๓๔๕ พวกเราเดินมาถึงเนินเล็ก ๆ และเห็นคนสองคนกำลังก้มทำอะไรบางอย่างบนเนินดินห่างออกไปประมาณ ๑๒๕ เมตร จากที่ที่เราอยู่ พลนำทางเมื่อเห็นดังนั้นจึงส่งสัญญาณให้ทุกคนรู้แทบจะโดยอัตโนมัติ ผู้หมู่ดอนให้สัญญาณให้ทุกคนปรับรูปขบวนเป็นหน้ากระดานและสืบไปข้างหน้าทีละน้อยพร้อมปลดห้ามไกให้อยู่ในตำแหน่งพร้อมยิง ผมไม่แน่ใจว่าชายที่เห็นอายุประมาณเท่าไร บางทีอาจจะสามสิบปีหรือห้าสิบปีก็ได้ แต่เขายังมีผมสีดำ ส่วนอีกคนเป็นเด็กผู้ชายอายุน่าจะประมาณแปดปี อาจจะเป็นลูกของชายคนนั้นก็ได้ ดูเหมือนว่าชุดลาดตระเวนกำลังจะเตรียมสังหารคนทั้งสอง

ผมหันไปที่ดอนและพูดว่า “คุณกำลังทำอะไรนะ”

ดอนตอบ “พวกเวียดกงครับ”

ผมคิดต่อนั่นว่าถึงเวลาต้องแสดงบทบาทของผู้บังคับหมวดแล้ว ผมจะไม่อนุญาตให้ชุดลาดตระเวนยิงใส่คนทั้งสอง ผมมองไม่เห็นเลยว่า

เขาถืออาวุธอยู่ในมือ และอีกอย่างผมคิดว่าไม่ว่าชายคนนั้นจะมีแนวความคิดทางการเมืองฝึกฝนไปทางใด อย่างน้อยเด็กคนนั้นก็ถือว่าบริสุทธิ์ และควรจะมีสิทธิ์ที่จะมีชีวิตอยู่

“หยุดก่อน” ผมบอกตอน เขาหันมาทางผมด้วยสายตาที่ไม่สามารถอธิบายด้วยคำพูดได้ ที่ผ่านมาก่อนที่ผมจะมาทำหน้าที่ผู้บังคับหมวดเขาคือผู้หมวดภาคสนามตัวจริงและไม่เคยลังเลในการตัดสินใจ แต่คราวนี้เหมือนเขากำลังถูกทำทนาย แต่ผมยังยืนยันในคำสั่งที่ได้สั่งไปแล้วและไม่เปลี่ยนแปลง เพราะถ้าปล่อยให้ชุดลาดตระเวนยิงใส่ชายคนนั้นและก็ได้ก็ เด็ก รับรองได้เลยว่าพวกเขาต้องตายอย่างแน่นอน แต่ถ้าคิดในมุมกลับ ตอนนี้อาจจะถูกก็ได้ เพราะผมยังมีประสบการณ์ในการรบน้อย แต่ไม่ว่าใครจะคิดถูกหรือผิดอย่างไรผลของการกระทำก็จะอยู่กับเขาและต้องรับผิดชอบในสิ่งที่เกิดขึ้นด้วย และในฐานะที่ผมเป็นผู้บังคับหมวดผมก็ต้องรับผิดชอบผลของมันอยู่แล้ว

ผมจ้องตามันอยู่ตอน และพูด “ถ้าเป็นพวกเวียดกงเราจะจับเป็น”

ตอนเป็นทหารที่ดี ถึงแม้เขาเองจะไม่ชอบให้ใครมาออกคำสั่งให้เขาทำโน่นทำนี่แต่เขาก็เชื่อฟังคำสั่งของหัวหน้าเสมอ พอผมพูดจบเขาก็ให้สัญญาณมือเพื่อให้ทั้งหมดลุกขึ้นและเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างเงียบ ๆ เข้าไปใกล้ชายสองคนนั้น

ก่อนที่พวกเราจะเข้าไปใกล้ในระยะห่างประมาณ ๕๐ เมตร คนทั้งสองก็รู้ตัวและวิ่งหนีเข้าไปในป่าที่บดทอนท้ายของไร่ที่ซึ่งพวกเขาทำงาน พวกเราก็วิ่งตามไปติด ๆ แต่เสียงกระชากกระสุนที่ส่ายอยู่เล่นเอาพวกเราหอบไปพักใหญ่และเหงื่อท่วมตัวเพราะอากาศที่นี่ร้อนมาก เป้าหมายเริ่มห่างออกไป ผมหลบจากลำดับที่สามมาเป็นลำดับที่สี่ในแถว

ในใจก็คิดว่าหรือว่าเราผิดและผู้หม่ตอนถูก แต่อย่างน้อยผมก็ไม่ได้ทำให้เด็กคนนั้นเสียชีวิต

สักพักผมก็รู้สึกว่เท้าข้างขวาเหมือนโดนอะไรตึง ผมบิดไปทางซ้ายและพยายามก้าวให้ยาวขึ้น

เสียงระเบิดที่ดังสนั่นทำให้หูข้างซ้ายเหมือนจะระเบิดแล้วตัวผมก็ลอยละลือไปในทิศทางของก้าวสุดท้าย ในขณะนั้นผมไม่รู้สึกรว่ตัวเองอยู่ในโลกของความเป็นจริงเลย มันเหมือนอยู่ในความฝันยังไยงั้น ดวงตาที่เบิกกว้างอยู่ยังเห็นลูกน้องเดินไปเดินมา สักพักผมก็ปล่อยตัวลงกับพื้นดิน ผุนตลบเต็มใบหน้าและลำตัว

เมื่อเริ่มรู้สึกตัว ผมก็พูด “โอ้พระเจ้าพวกเรากูจโหมดี ฉันทเองเหรอนี้” ผมรู้สึกอยากจะทำเจียน พยายามผงกหัวหันไปมองดูที่ขาของตัวเองเพื่อดูว่ามันยังอยู่ไหม ขายังอยู่แต่มีเลือดไหลและมีบาดแผล ผมอยากจะร้องตะโกนออกไปด้วยความดีใจ แต่ก็อดสงสัยไม่ได้ว่าทำไมมันไม่เจ็บเลย โดนเสียขนาดนี้มันควรจะเจ็บบ้าง

ไม่กี่วินาทีลูกทีมที่ทำหน้าที่เสนารักษ์หรือพยาบาลสนามก็มาถึง และบอกว่าผมโดนลูกกระสุนปืนใหญ่ขนาด ๑๕๕ มิลลิเมตรทีู่กดัดแปลงเป็นกัระเบิด แต่ผมคิดว่ามันน่าจะเป็นกระสุน ค. ๖๐ มิลลิเมตรมากกว่า การที่ผมบิดตัวไปทางซ้ายหลังจากที่เท้าขวาถูกตึงมันเป็นการป้องกันไม่ให้ระเบิดเกิดระเบิดขึ้นระหว่างขาของผม ถ้าเป็นอย่างนั้นผมคงอาการสาหัสมากกว่านี้

จะว่าไปแล้วผมไม่รู้หรอกรว่ตัวเองสะดุดกับระเบิดมันเป็นเพียงสัญชาตญาณให้บิดตัวไปอีกทางหนึ่งซึ่งก็ทำให้ผมรอดมาได้ บางทีเส้นแบ่งระหว่างประสบการณ์กับโชคมันก็ไม่ค่อยจะชัดเจนนัก แต่คราวนี้ผมโชคดี

ประมาณสามวินาทีหลังจากโดนระเบิดผมเริ่มรู้สึกเจ็บ สะเก็ดระเบิดที่ร้อน ผิงเข้าไปในเนื้อทำให้เนื้อบริเวณนั้นไหม้ ผมรู้สึกว่าภายในของผมกำลัง โดนอย่าง และเริ่มรู้สึกกลัว

แต่แล้วผมก็นึกขึ้นได้ว่าผมเป็นผู้บังคับหมวด สำนึกของความเป็นผู้นำทำให้ผมต้องวางความกังวลส่วนตัวลงและห่วงลูกน้องก่อน ทันใดนั้น ลูกน้องสามคนก็วิ่งมาหาผมเพื่อจะดูว่าผมเป็นอย่างไร ผมบอกไม่ต้องมาให้เช็กดูว่ามีใครบ้างที่บาดเจ็บอีก แต่ผมไม่ได้ยินอะไรเลย

ผมบอกให้ทหารคนหนึ่งมาหาและถามว่ามีใครบ้างที่บาดเจ็บ เขาตะโกนที่หูซ้ายว่ามีผมคนเดียว แล้วผมก็สั่งให้ตอนวางกำลังป้องกันและให้ทหารอีกคนมาดูแลแผลผม ผมก้มมองดูตัวเองเห็นมีเลือดไหลออกมาที่ ต้นขาซ้าย เข่าขวาและแขนซ้าย และรู้สึกว่าจะมีเลือดไหลออกมาที่ก้นด้านซ้าย หมวกเหล็กกระเด็นออกจากหัวไปโดยที่ด้านซ้ายของหมวกมีรอยขาด เป็นแนว เลือกั้นกระสุนก็แทบจะหลุดจากตัว มีสะเก็ดระเบิดขึ้นหนึ่งทะลุ เสื้อเกราะและเกือบเสียบเข้าไปที่อก แต่เพียงแค่นี้ร่ายข้าเหมือนโดนไม้เบสบอลฟาด

แผลที่น่าเป็นห่วงน่าจะเป็นที่หัว มีเลือดไหลอาบลงมาด้านซ้าย ทำให้ตาซ้ายมองไม่เห็นและรู้สึกว่าในหัวกำลังสั่นอย่างแรง ผมถามทหารว่าแผลที่หัวเป็นอย่างไรเขาตอบว่า “ติด” เป็นสแลงของทหารราบที่นั่น มาจากภาษาเวียดนามแปลว่า เล็กน้อย “ผู้หมวดไม่เป็นไรมากครับแต่หูซ้ายหายไป”

ใจผมหายวูบ นึกภาพตัวเองที่ไม่มีหู คงเป็นตัวประหลาดแน่ ๆ แต่ถึงแม้หูจะอยู่แต่ไม่ได้ยินแล้วมันจะมีประโยชน์อะไร (จริง ๆ แล้วหูซ้าย

ผมไม่ได้หายไปไหน ทหารคนนั้นเข้าใจผิด มันถูกปิดด้วยโคลนและเลือดจนเรามองไม่เห็น)

ผู้นำที่บาดเจ็บก็ยังคงเป็นผู้นำอยู่ตราบใดที่เขายังมีสติสัมปชัญญะและยังตัดสินใจได้ ผมไม่ได้บาดเจ็บหนักขนาดนั้นและจะรู้สึกดีมากถ้ายังทำหน้าที่ของตัวเองได้อยู่ อีกอย่างมันทำให้ผมลืมไปเลยว่าตัวเองบาดเจ็บ

สำหรับทหารอเมริกันที่บาดเจ็บในสนามรบ สมรภูมิเวียดนามน่าจะเป็นที่ที่พวกเขาชอบเพราะจะมีเฮลิคอปเตอร์มากอยรับกลับไปส่วนหลังสำหรับผมเพียง ๑๕ นาที หลังจากที่โดนระเบิดผมก็ถูกหามขึ้นเฮลิคอปเตอร์เพื่อไปยังส่วนหลัง โดยลูกน้องผมทำการคุ้มกันให้ในระหว่างที่เฮลิคอปเตอร์มารับ คำสั่งสุดท้ายที่ผมให้กับผู้หามคือให้นำกำลังกลับไปฐาน และให้จำเฮอโรนานเดชซึ่งเป็นรองผู้บังคับหมวดทำหน้าที่แทนผมในระหว่างที่ผมไม่อยู่

ผมถูกนำตัวไปรับการรักษาที่หน่วยพยาบาลสนามที่แอลซี อิงลิช เสื้อผ้าผมที่เลื้อยติดตัวถูกถอดออกหมด รองเท้าบูทก็ถูกตัดออกด้วย

ตอนนี้ผมนอนตัวล่อนจ้อนอยู่บนเปลสนาม ตัวเปียกเหนียวไปหมด แพทย์สนามได้ฉีดยาฆ่าเชื้อและมอร์ฟินให้เพื่อลดอาการเจ็บ ผ้าพันแผลที่หัวก็ยังไม่แน่นหนึบอยู่ ไม่กี่อึดใจก็มีคนมาย้ายผมไปอยู่ข้างหลังเพื่อให้คนเจ็บคนอื่นได้รับการรักษา ในขณะที่นอนอยู่บนเปลผมก็เริ่มมีอาการช็อกตัวเริ่มสั่นอย่างแรงและอยากจะทำอาเจียนและก็กลัวว่าจะจะราดด้วยเป็นเรื่องที่น่าตลกสิ้นดีที่ผู้หามดอย่างผมน้ำตาเริ่มจะไหล เอาละสิมอร์ฟินเริ่มออกฤทธิ์แล้ว

ตอนนี้ผมไม่กลัวว่าตัวเองจะตายแล้วละ แต่เมื่อมองย้อนกลับไปมันก็น่าหวาดเสียวเหมือนกัน เพราะผมเฝ้าความตายมานิดเดียวเอง หัวใจ

ผมตื่นเร็ว กล้ามเนื้อสั่น ในหูยังมีเสียงลั่นอยู่ สมอังกี้ยังสับสน ผมคิดอะไรไม่ค่อยจะออกตอนนี้ แต่รู้ว่าภารกิจในการลาดตระเวนของผมล้มเหลว มันท้อแท้จริงๆ สำหรับศิษย์เก่าเวสต์พอยต์ผู้จบหลักสูตรโดctrinaire และเรนเจอร์ แต่อยู่ในสมรภูมิริบได้แค่ ๔๘ ชั่วโมงแล้วต้องมานอนแก้ผ้าอยู่บนเปลสนามนี้

ชะตากรรมยังไม่หยุดเล่นตลกกับเรา ข้าศึกได้ระดมยิง ค. ใส่ที่พยาบาล จำนวนคนเจ็บจึงเพิ่มมากขึ้น ขณะที่ผมยังคงนอนบนเปลโดยไม่สามารถจะทำอะไรได้ ต่อมาคนเจ็บก็ถูกลำเลียงไปยังบังเกอร์ที่ละคน กระสุนยังคงตกลงมาเป็นระยะ แต่ก็ไม่ค่อยแม่นยำนัก

ผมนอนอยู่มุมหนึ่งของห้องที่มีแสงสว่างรำไร และแล้วทหารคนหนึ่งที่นั่งข้าง ๆ ผมก็ชวนคุย ถึงจะมีความรู้สึกมีเงิน ๆ เพราะฤทธิ์ของมอร์ฟีนแต่ก็พอจะรู้สึกได้ว่าทหารคนนี้ไม่ปกติแน่ ๆ ถ้าไม่ใช่เหนียวล้าจากสมรภูมิริบก็คงมีอาการทางประสาทจากยาเสพติดติดสักอย่าง

เขาพูดขึ้นว่า “นี่พวก ไม่ต้องห่วงนะ ฉันไม่ให้พวกนั้นมาทำอะไรนายหรอก”

ผมหันหน้าไปทางอื่น แต่เขายังพูดต่อ “ไม่เป็นไร ฉันจะฆ่าพวกมันก่อนนี้ก็ฆ่าไปเพียบ”

ผมบอกเขาว่า “ไอนั่นมันลูกกระสุน ค. นะ”

“ใช่ ๆ ฉันฆ่าพวกมันไปเยอะ” ผมรู้ทันทีว่าบทสนทนาของเราไม่ไปไหน และไม่เกิดประโยชน์ แต่ผมก็ยังโล่งใจที่เห็นเขาไม่มีอาวุธ

รู้สึกว่าจะไม่มีใครสนใจพวกเรา พยาบาลสนามก็วิ่งอยู่กับเดินเข้าเดินออกเพื่อขนคนเจ็บเข้ามา

เขาพูดต่อ “ไม่ต้องเป็นกังวลนะ โอ้โฮคุณบาดเจ็บจริง ๆ ด้วย”

ผมคิดในใจ แล้วมันเป็นไครวะ!

เขายังพูดต่อ “ไม่เป็นไรมากหรอก ทำใจให้สบาย ๆ”

ผมทำเป็นไม่สนใจเขาอีกต่อไป แต่เขาก็พูดต่อ “ผมจะเอาร่างผม
คุ้มกันคุณเอง”

“ไม่เป็นไร” ผมตอบ ใจก็นึกอยากจะสวมเสื้อผ้า “นี่ฟังนะ ฉันไม่
เป็นไร แหว่งตัวเองก็แล้วกัน”

เขายิ้ม

“ไม่ต้องห่วงฉันหรอก” ผมยิ้มตอบ

ผมเห็นพยาบาลสนามเข้ามาในบังเกอร์พร้อมกับคนเจ็บอีกคน
ก็เลยร้องเรียก “เอาไอ้บ้านี้ออกไปไกล ๆ ที ไ้เวอร์เอีย”

“เขาไม่ทำอะไรคุณหรอก” พยาบาลสนามตอบ

“เอามันออกไป ห่าเอีย”

ชายคนนั้นคงรู้สึกที่ผมกำลังว่าเขาอยู่ เขาค่อย ๆ ถอยห่างออกไป
จากนั้นพยาบาลสนามเอาผ้าห่มมาคลุมให้ทำให้ผมรู้สึกดีขึ้น

หลังจากที่ฝ่ายตรงข้ามหยุดยิง ค. ไล่ ผมก็ถูกหามบนเปลสนาม
ไปที่เฮลิคอปเตอร์เพื่อไปที่โรงพยาบาลที่ก्यूนออน ผู้ป่วยที่เหลืออีกสี่คน
ก็ไปบนเฮลิคอปเตอร์ลำเดียวกันเพื่อไปรับการรักษา คนหนึ่งถูกยิงเข้าที่
ท้องลำไส้ไหลออกมาประมาณ ๔ นิ้ว เขาเอามือกุมไว้ไม่ให้ไส้ไหลระหว่าง
เดินไปขึ้นเครื่อง อีกคนก็โดนลูกกระสุนของปืน เอเค-๔๗ เข้าที่แขนซ้าย
เมื่อเทียบกับผู้บาดเจ็บที่ไปด้วยกันเขาน่าจะบาดเจ็บน้อยที่สุด ส่วนผู้ป่วย

ที่เหลืออีกสองคนถูกห้ามบนเปลสนามไปขึ้นเครื่อง ผมไม่รู้ว่าอาการบาดเจ็บของพวกเขาหนักแค่ไหน

บนเฮลิคอปเตอร์เปลของผมอยู่บนสุดติดกับผนังด้านบนของเครื่อง ถ้าคนตายสามารถมองเห็นได้ ผมว่าสภาพผมตอนนี้ก็เหมือนอยู่ในโรงศพ ใจผมลอยไปที่ต่าง ๆ บางขณะก็นึกถึงเด็กผู้ชายและชายคนนั้น ผมทำถูกไหมหนอที่ตัดสินใจแบบนั้น แต่ไม่ว่าจะถูกหรือผิดผมคือผู้ได้รับผลของการตัดสินใจในตอนนั้น ลูกน้องเราจะคิดว่าเราโง่หรือเปล่าหนอ ผมถามตัวเอง แต่ถ้าสถานการณ์แบบนั้นเกิดขึ้นอีกผมก็คงไม่อนุญาตให้ยังเป็นแน่

ไม่นานผมก็หยุดคิดเรื่องพวกนี้ เพราะผ้าพันแผลที่หัวเริ่มหลุดออกพร้อม ๆ กับลมที่พัดเข้ามาในเครื่อง บางส่วนของผ้าได้ปลิวสะบัดออกไปนอกตัวเครื่อง จนผมกลัวว่ามันจะไปพันกับใบพัดแล้วกระชากหัวผมให้หลุด ผมพยายามเรียกร้องความสนใจจากเจ้าหน้าที่พยาบาลซึ่งกำลังดูแลผู้ป่วยที่โดนยิงที่ท้องอยู่แต่เขาไม่เห็น สักพักผมเริ่มเข้าใจและสบายใจว่าสิ่งที่ผมเป็นห่วงนั้นไม่มีทางที่จะเป็นไปได้ตามหลักอากาศพลศาสตร์ เพราะลมจากใบพัดจะตีลงมาเสมอ

สิ่งที่น่ากลัวกว่านี้ที่ผมจะเจอคือที่ก๊วยนอน ที่นั่นความโกลาหลเหมือนในฉากสมรภูมิรบที่แอตแลนตาในหนัง กอน วิธ เดอะ วินด์ (Gone with the Wind) โรงพยาบาลที่ก๊วยนอนนี้จะรับผิดชอบผู้ได้รับบาดเจ็บในเขตทหารที่ ๒ (Military Region II) ซึ่งรวมพื้นที่ของหมวดผมด้วย ตอนที่ผมไปถึง หมวดทหารม้าอเมริกันเพ็งโดนซุ่มโจมตีบริเวณหุบเขา ๕๐๖ ทางตอนใต้ของบองซอน ทหาร ๙ นายได้รับบาดเจ็บและมารับการรักษาที่นี่ แผลของพวกเขาดูน่าสยดสยองมาก มันบวมและไหม้ พวกเขามานอน

อยู่ใกล้ ๆ ผม กลืนเหม็นไหม้ของแผลเหล่านั้นสุดแสนจะบรรยาย ความเจ็บปวดดูเหมือนจะมากมาย บางคนที่สลบไปก็ถือว่าโชคดีไป แต่คนที่ไม่ได้สลบร้องโหยหวนน่าเวทนายิ่งนัก อาการช็อกที่ผมเป็นก่อนที่จะมาถึงโรงพยาบาลมีให้เห็นประปรายกับผู้ป่วยที่นี่ ผมโชคดีที่เป็นทหารราบและไม่เคยคิดที่จะเป็นทหารม้าเลยโดยเฉพาะทหารม้ารถถัง เพราะยานพาหนะเหล่านั้นเวลาถูกโจมตีมักจะระเบิดและลุกไหม้

ต่อมาก็มีผู้บาดเจ็บอีกกลุ่มหนึ่งมาถึง คราวนี้เป็นทหารเวียดนามใต้ เนื่องจากที่นี่มีผู้ป่วยที่ได้รับบาดเจ็บเป็นจำนวนมาก ความเร่งด่วนจึงต้องให้กับคนที่ได้รับบาดเจ็บสาหัสและมีโอกาสรอดก่อน ส่วนผู้ป่วยที่ไม่มีโอกาสรอดหรือบาดเจ็บเล็กน้อยก็จะได้รับการดูแลที่หลัง

พยาบาลที่กำลังเตรียมผมเพื่อจะผ่าตัดดูเหมือนจะยังใหม่กับงาน เพราะดูเกร็ง ๆ เธอพยายามที่จะฉีดยาเข้าเส้นเลือดผม หลังจากพยายามอยู่หลายครั้ง พอครั้งที่ห้าเธอก็ตำหนิผมว่าเส้นเลือดเล็กไปหน่อย ผมขอโทษเธอและบอกเธอว่าผมเสียเลือดไปมากซึ่งดูเหมือนเธอจะให้อภัยผม ผมแนะนำเธอว่าควรเจาะตรงไหนในความพยายามอีกสี่ครั้ง แต่ก็ยังไม่เป็นผล สุดท้ายยอมเดินผ่านมาเลยตัดสินใจกรีดที่ข้อเท้าซ้าย เพื่อให้เสียบเข้มน้ำเกลือได้ง่ายขึ้น

หลังจากนั้นผมก็ต้องรอคิวให้เตียงผ่าตัดว่าง ซึ่งใช้เวลานานมาก ทหารเวียดนามใต้คนหนึ่งที่มาที่หลังผมได้เข้าไปผ่าตัดก่อนซึ่งก็แสดงว่าเขาบาดเจ็บหนักกว่าผมมาก เขาถูกยิงเข้าที่ท้องจนลำไส้ไหลออกมาหมด ก่อนมาถึงที่นี้ลำไส้เกือบทั้งหมดถูกเก็บไว้ในกระสอบทรายที่ผูกอยู่ข้างลำตัวเขา เห็นแล้วพูดไม่ออกเลย เขามอบสติตอนมาถึงโรงพยาบาลแต่เมื่อฟื้นมาเห็นลำไส้ตัวเองกองอยู่ข้างนอกเขาก็เลยเป็นลมไปอีกครั้ง เป็น

//////////
อย่างนี้สามรอบ ต่อมาเจ้าหน้าที่ก็ย้ายเขาออกจากโต๊ะผ่าตัด มันน่าจะ
หมายความว่าเขาไม่รอด

สำหรับผมแล้วเมื่อเจ้าหน้าที่พยาบาลเอาตัวผมขึ้นไปบนโต๊ะผ่าตัด
แล้ว ก็มีพยาบาลอายุอยู่ในวัยกลางคนเป็นคนดูแลผม ผมได้ยินเสียงเธอ
บ่นว่าเวลานี้ไม่ใช่เวลาเธอ และทำหน้าที่ไม่ค่อยจะพอใจนัก แต่ผมไม่รู้รู้สึก
สงสัยเธอเลย